

BLAUW

Z
U
U
R

Tijdschrift van het

Liberaal
Vlaams
Studenten
Verbond - Brussel

Jaargang 45,
Editie 1
December
2017

INHOUD

3	Vox Praesidis
4	Editoriaal
5	LVSV onderschepte een stakersbrief
6	Welke misvattingen bestaan er over het LVSV?
7	De interviews: oud-voorzitter Freddy Neyts
11	80 jaar in perspectief
12	De interviews: oud-voorzitter Patrick Dewael
14	De interviews: oud-voorzitter Jan Kempinaire
17	De interviews: oud-voorzitter Ken Watzeels
20	'Hoog tijd dat politici aan weerszijden van de taalgrens de Brusselse identiteit aanvaarden'
22	Het basisinkomen voor iedereen: utopie of kans voor onze samenleving?
23	Naar een echt fiscaal debat: geen rechtvaardige, maar een slimme fiscaliteit
26	LVSV doorheen de tijd
28	Diner Lustrumbal
29	Zanghoekje
31	LVSV en de sofisten
33	Hoe een rood bewind van het grootste oliereservoir een bodemloze put heeft gemaakt
35	Ereleden
36	Bestuur
38	Liberaal Bibliotheek

Je vindt LVSV Brussel ook terug op Facebook, Twitter en Instagram

VOX PRAESIDIS

LVSV Brussel viert dit jaar haar 80ste werkingsjaar. Al 80 jaar is LVSV Brussel mede verantwoordelijk om een liberale wind door ons land, maar zeker ook op de VUB te laten waaien. Dat vieren we dit jaar uitgebreid met ons Lustrumbal en een speciale editie van Blauwzuur waarin enkele belangrijke oud-leden vertellen over hun tijd en ervaringen binnen het LVSV. Een ideale wijze om terug te kijken op een glansrijk verleden. LVSV Brussel mag dan een glansrijk verleden hebben, maar wij gaan ook ten volle voor een even glansrijke toekomst.

Dat was al te merken dit semester. We begonnen het academiejaar met ons Brussels openingsdebat waarin de toekomst van Brussel de rode draad was. We hadden een volle aula en een vurig debat. Onze andere lezingen, waaronder: “Vrijmetselarij vandaag”, “Geld voor je god” en “Uitdagingen voor het liberalisme” waren telkens een succes met boeiende sprekers en goedgevulde zalen. Ook onze sociale evenementen zoals Freedomfire, Bar Bleu en onze pop-up bar waren telkens toppers en het aantal deelnemers lag hoger dan bij de vorige edities.

De laatste jaren gaat het erg goed met LVSV Brussel, we merken elk jaar opnieuw dat er meer leden bijkomen, het aantal geïnteresseerden stijgt en het liberale vuur brandt weer in zijn volle glorie op de VUB. Er zijn velen die onze vrijzinnige universiteit zien als een bastion voor links extremisme. Hier vergissen ze zich in. Onze universiteit is een vrijhaven voor de kinderen van de verlichting waar er voor dogma's en totalitaire ideologieën geen ruimte is. LVSV Brussel strijdt voor het vrij houden van onze VUB en vindt hier steun in bij talrijke studenten. Daarom neemt ons bestuur een centrale rol in voor het verdedigen van het Vrij Onderzoek en de waarden van de verlichting en het liberalisme die centraal staan op de VUB.

Het populisme, links en rechts extremisme, ‘fake news’ en andere serpente zijn ziektes van alle tijden waar het liberalisme al vaak mee af te rekenen had en dit pleit ook telkens won. Wij dragen de waarden van het liberalisme vol trots uit, zowel op onze campus, in Brussel als in de rest van onze samenleving.

Daarom presenteren wij jullie vol trots onze remedie voor deze maatschappelijke ziektes: Blauwzuur!

Armel de Schreye
Voorzitter LVSV Brussel
2017-2018

LVSV Brussel wordt gesponsord door:

EDITORIAAL

Een nieuw academiejaar, een nieuwe Blauwzuur. Evident, niet? Zeker en vast, vooral omdat we nu in een Lustrumjaar zitten. Al 80 jaar bestaat LVSV Brussel. Al 80 jaar vormen we op de campus een gezond tegengewicht tegen de rode overmacht op de VUB.

Al die tijd werd het LVSV ook van alles verweten. Zoals het verwijt dat we een elitaire groep rijkeluikindjes zijn of dat we conservatieve kinders zijn die niet weten hoe de maatschappij echt draait.

Tegen dat soort mensen zeg ik: ‘Doe die lange dreadlocks eerst uit je ogen voor je tegen mij spreekt’ en ‘ik weet dat het 100% fairtrade en biologisch afbreekbare sandalen zijn die je draagt, maar komaan, het is winter’. Daarna zeg ik: ‘Nee, wij zijn noch elitair, noch rijkeluikindjes, hoe graag we het ook zouden willen zijn. Ja, het kan zijn dat LVSV Brussel opduikt in de Panama- en Paradise-papers en dat we verscheidene postbussen hebben op Bermuda, maar dat is puur toeval. Onze suikertante van LVSV Brussel woont daar, mevrouw Melilot Gaukrogers. Zij stuurt ons om de maand iets kleins, zodat we toch een brood kunnen kopen. Verder bekomen we inkomsten door te geld te stelen uit de offerblokken van naburige kerken, een aloude traditie bij het LVSV.’

Ook kan er ons nooit ofte nimmer verweten worden dat we conservatief zijn. Integendeel, we zijn progressief, ja zelfs groen beste lezer. Deze editie van Blauwzuur is het papieren bewijs daarvan. We zijn zo begaan met de natuur dat we stijlelementen, logo's, oud-voorzitters en zelfs hele covers uit het verleden recyclen! En dat alles onder het mom van ‘retro’ en ‘respect voor ons verleden’. Als dat geen teken van toewijding is zeg!

That's right, we're the whole package ladies!

Deze editie werd bij elkaar gepuzzeld door een overspannen hoofdredacteur die bij tussenpozen zelfs nuchter was. Blauwzuur is tenslotte het uithangbord van de liberale geest op de campus van de VUB en daarom mag hier nooit lichtzinnig mee omgesprongen worden. Soms springt de hoofdredacteur er zwakzinnig mee om, maar nooit lichtzinnig.

Moge de geest van Adam Smith de vijanden van de vrijheid voor eeuwig met verschrikkelijke buikloop aan het bed kluisteren.

Vive Libertas!

Kevin Patrik Straetemans
Hoofdredacteur LVSV Brussel

Alle teksten in Blauwzuur vertolken de mening van de respectievelijke auteurs en niet die van LVSV Brussel, tenzij anders vermeld.

LVSV onderschepte een stakersbrief

Geachte Kameraden,
Beste Vakbonden,
Barmhartige socialisten,

Langs deze weg wens ik iedereen persoonlijk te bedanken voor al het harde werk dat jullie op 10 oktober 2017 hebben geleverd. Het was weer een aangename uitstap.

Waar moet ik beginnen? Toen ik die bepaalde ochtend in mijn badjas en met mijn dagelijkse, verse blik Carapils in de hand de brievenbus ging leegmaken, was ik aangenaam verrast te zien dat er geen facturen of aanmaningen tot betaling in zaten. Zeg nu zelf, wie wil er niet zo wakker worden? Helaas had ik wel graag mijn ochtendkrant en de maandelijkse promotiefolder van de Colruyt doorgenomen, maar ook deze vielen nergens te bespeuren. Ik besloot als de goede syndicalist, met toeter in de hand, om naar de piketten te trekken zoals ik elke stakingsdag opnieuw doe.

Toen ik wilde vertrekken met de bus heb ik even moeten wachten. Na een uur was er gelukkig de minimale dienstverlening die ondanks dat ze overvol zat toch haar best deed om mensen op hun bestemming te brengen. De lijfgeur van mijn mede-stakers, in combinatie met mijn smetvrees en claustrofobie, maakten van de busrit een waar plezier. Ik bedankte de chauffeur voor de rit door hem op niet onvriendelijke wijze tot 'vieze slippendrager van het grootkapitaal' te benoemen en vervolgens met mijn toeter in zijn oren te blazen. Hij opende de deuren niet bij het bereiken van mijn vaste halte. Oei. Waarschijnlijk omdat hij toen pas het licht zag en gewoon overdonderd was. Jaja, Marx had gelijk! De arbeider, zoals die arme buschauffeur, weet vaak niet eens dat hij wordt uitgebuit! Enkele kilometers verderop kon ik met een vriendelijke middelvinger van een verlichte buschauffeur uitstappen.

Maar laten we eerlijk zijn kameraden, het kan en moet beter. Door ons prachtige Belgenland om het half jaar plat te leggen omwille van onze kroegentocht gaan we de kleine man niet vooruit helpen. De kwaliteit, toegankelijkheid en betaalbaarheid van onze openbare diensten, de diensten voor het volk zullen er niet op vooruit gaan. De motivatie van leerkrachten, politieagenten en buschauffeurs gaat niet plots de hoogte in schieten omdat wij rond ons stakingspiket staan, integendeel.

Rudy, ik denk dat we een inschattingsfout hebben gemaakt. We moeten minder egoïstisch zijn en meer aan de werkende mens denken. Een werkweek van 38 uren? Krimpemde pensioenen? Dat is toch niet meer te doen! Om dit kracht bij te zetten zouden we idealiter minstens 48 tot 72 uur per week onafgebroken aan het piket moeten staan aan elke bedrijfspoot. 38 uur werken per week, dat is toch godgeklaagd! Onze uitstappen naar de hoofdstad zijn altijd zeer leuk, maar organisatorisch kunnen ze beter. Hier enkele van mijn voorstellen voor onze volgende uitstap.

Ik stel voor om na onze volgende kroegentocht door België iemand aan te stellen om al ons afval op te ruimen. Hiermee helpen we de plaatselijke gemeentedienst een handje en verkleinen we onze ecologische voetafdruk. Om de plaatselijke handelaars waarvan we een hele werkdag verpesten en winkelruiten laten sneuvelen zeker niet te steunen -die aanstellerige lokale bourgeoisie- stel ik voor dat we deze keer allemaal samen naar de Primark gaan en daarna een hapje gaan eten in de McDonalds, zo bestrijdt men pas echt het grootkapitaal! Misschien moet Rudy eens horen of we een groepskorting kunnen krijgen?

Ik hoop dat er rekening wordt gehouden met mijn voorstellen zodat ieder van ons kan genieten van de uitstap en zodat het voor iedereen een groot, rood feest wordt.

Met vriendelijke groeten,
Stanny de Staecker

Welke misvattingen bestaan er over het LVSV?

"Het LVSV is gewoon een Jong-VLD voor studenten."

- Neen, er bestaat zelfs geen band tussen beide organisaties. Ons doel is compleet anders. Het LVSV draagt het liberalisme uit van onder de studenten en heeft geen partijpolitieke bedoeling.

"Het liberalisme is wat de Open VLD vertelt."

- Fout, het LVSV komt op onafhankelijke wijze tot haar liberale ideeën, het gebeurt regelmatig dat deze diametraal staan tegenover die van de Open VLD.

"Het liberalisme is een conservatieve beweging."

- Integendeel, het liberalisme is per definitie een progressieve beweging. Het liberalisme gelooft net in de vooruitgang en in de mogelijkheid van het individu om zelf beslissingen te nemen die enkel zichzelf aanbelangen.

"Het liberalisme laat de zwakkeren in de kou staan."

- Neen, liberalen zijn geen marktfundamentalisten. Ze geloven in de vrije markt, maar zijn er zich van bewust dat sommige mensen hulp nodig hebben. Liberalen hebben dus geen enkel probleem met een sociaal vangnet. Essentieel daarbij echter is wel dat degenen die ertoe in staat zijn ook hun eigen verantwoordelijkheden opnemen.

"Ik ben geen liberaal. Ik heb dus niets aan het LVSV."

- Wij organiseren onze activiteiten voor alle studenten. Je bent dus ook welkom. Onze gasten komen uit alle (politieke en andere) geledingen van de maatschappij. Onze activiteiten zijn dus zeker ook interessant voor niet-liberalen.

"Het LVSV is een gesloten clubje."

- Wij staan open voor iedereen. Iedereen kan dus lid worden en, mits enige inbreng op onze discussieavonden, ook later bestuurslid worden.

Kom dus gerust af!

Freddy Neyts over LVSV Brussel in de woelige jaren '60

“Dat zijn echte revolutionairen, daar in Brussel”

Hij kwam, hij zag en nam de leiding. Freddy Neyts, voorzitter van LVSV Brussel van 1968 tot 1970, zag de meest markante evoluties op zowel de campus als de maatschappij vorm krijgen. De opkomst van zowel het politiek activisme bij studenten als de eerste stapjes van de VUB, hij maakte ze mee vanop de eerste rij. Als voorzitter van een LVSV in een universiteit die aan het splitsen was, nam hij het voortouw bij diverse hervormingen op de campus, en zorgde voor het solide fundament waarop toekomstige leden het liberaal gedachtegoed ten volle konden en nog steeds kunnen uitdragen.

“In die jaren ging het goed met LVSV. Je had in Gent een zeer grote afdeling, maar de universiteit daar was groter. Antwerpen was actief en je had een klein groepje dat begon in Leuven.” Leuven was in die tijd klein omdat het in die tijd ondenkbaar was om liberaal te zijn in een door en door klerikaal gebied. Daar is het pas veel later van de grond gekomen.

“Met het debat van de splitsing en ‘Leuven Vlaams’ heb ik toen een debat georganiseerd met **Aloïs Gerlo** (eerste rector van de ontdubbelde VUB), die toen nog geen rector was, hoewel we wisten dat dat zijn ambitie was. **Albert Maertens**, die toen directeur-generaal was van Het Laatste Nieuws en nog anderen, waaronder senator **Jean Bascour** waren daar ook bij. We hadden daar wel twee of drie debatavonden mee per jaar op de campus in de zaal van het grote studentenhuus. Dat waren geen links tegen rechts debatten.”

‘Stembussen, stembussen!’

Een van de eerste wapenfeiten van het LVSV Brussel in die tijd, onder leiding van toenmalig voorzitter **Ruddy Schollaert**, bestond erin te pleiten voor geheime stemmingen met stembussen bij verkiezingen bij het **BSG** (Brussels Studentengenootschap) bestuur. Voorheen werd er nog gestemd door middel van handen op te steken in de zaal. Jammer genoeg botste de vereniging toen al tegen de rode meerderheid op de campus. De **SVB**, de Studenten Vakbeweging, een linkse afsplitsing van het **KVHV** (Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond), dat bestond uit een

bont allegaartje, gaande van anarchisten tot trotskisten was veruit in de meerderheid om het voorstel van Schollaert en Neyts te doen kelderen. “Ik deed dat met de hulp van het LVSV, we spreken nu over 1967, met de slogan ‘Stembussen, stembussen!’ Maar ja, ondertussen was de SVB op gang gekomen, en wij verloren die strijd tegen die gasten.”

In mei 1968 werd het hoofdgebouw van de VUB-ULB aan de Rooseveltlaan bezet door studenten die meer inspraak eisten in het onderwijs. Vooral het examensysteem moest volgens hen veranderd worden. LVSV Brussel steunde dat verzet. “Ik heb toen de studentenbezetting van de VUB-ULB gesteund. Ik was voor die bezetting, maar niet voor die extremistische, communistische ideeën. Hoe dan ook waren wij met het LVSV voorstanders ervan, en hebben we daar actief aan deelgenomen. De **Cercle des Etudiants Libéraux** (CEL, Franstalige tegenhanger LVSV) was tegen. Die waren wat conservatiever, maar dat was hun goed recht. Wij waren progressief.”

Die progressiviteit uitte zich ook op andere vlakken. LVSV Brussel lanceerde in 1968 op het **WFLRY**-congres (de Wereld Federatie van Liberale en Radicale jongeren) zijn internationale strijdpunten. “In die tijd noemde men dat revolutionair, omdat wij voor de erkenning van communistisch China (mainland China) waren, voor de erkenning van de DDR (Duitse Democratische Republiek), voor de gelijke rechtenerkenning van homo’s enzovoorts. Noem alles op wat ondertussen verwezenlijkt is en het stond erin.”

Onder het mom 'naar een betere maatschappij' pleitte LVSV Brussel nog voor andere zaken: men was bijvoorbeeld ook tegen de Franse inmenging in Québec, tegen de Amerikaanse inmenging in Zuid-Amerika, tegen de apartheidspolitiek in Zuid-Afrika en voor een onafhankelijk Namibië. Freddy Neyts ontmoette en maakte kennis met de vertegenwoordigers van de voormalige **SWAPO** (South West African People's Organisation, de beweging die een onafhankelijk Namibië nastreefde) op datzelfde WFLRY-congres.

Bij de afdelingen van Gent en Antwerpen was men gematigder en conservatiever. **Herman Vanderpoorten** kreeg naar verluidt die standpunten van LVSV Brussel te zien op een nationale studiedag van LVSV'ers. Eén blik op het programma van de Brusselse afdeling was genoeg voor hem om ze te brandmerken als 'revolutionairen'.

Het blad Blauwzuur, dat u nu leest, heeft ook zijn wortels in het turbulente jaar 1968. Na het gesprek met de SWAPO op het wereldcongres kroop Neyts in zijn pen en schreef hij een artikel waarbij hij onder meer een pleidooi hield voor de onafhankelijkheid van Namibië. Een ander lid schreef een artikel tegen het apartheidsregime

in Zuid-Afrika. **Annemie Uyttebroeck**, ondervoorzitter en latere echtgenote van Neyts, debuteerde in Blauwzuur met haar stuk 'Doop en/of onthaal?'. Daarnaast was er nog de kwestie van de extreemlinkse Studenten Vakbeweging op de VUB. Zij hadden al eerder een eigen blad, maar het LVSV reageerde daar in het begin alleen op via pamfletten en vlugschriften, wat niet zo effectief bleek te zijn. De nood om een stevig weerwerk te bieden tegen het SVB resulteerde in de creatie van Blauwzuur, waarvan de eerste editie in november 1968 verscheen. De intentie was om het voorgaande LVSV-nieuws op een veel directere en meer uitgebreide manier te brengen. Het voorwoord wond er ook geen doekjes om: 'Was LVSV-nieuws bescheiden, eenvoudig en zoet, dan zal dit jaar (en hopelijk ook de volgende jaren), Blauwzuur minder bescheiden, minder eenvoudig en minder zoet, ja soms zuur zijn.' De redactieraad bestond toen uit **Erlend Hansen, Willy Conings, Annemie Uyttebroeck, Freddy Neyts** en **Ruddy Schollaert**.

"De eerste Blauwzuur hebben we gestencild uitgegeven. Ik zat dan wel op een economische richting, maar ik was geboren en getogen bij een persdistributiebedrijf, dus besloot ik samen met

Ruddy Schollaert om het anders aan te pakken. We hadden toen een drukker gecontacteerd en we hebben op tweeduizend exemplaren gedrukt.” Het was tevens ook een van de weinige keren dat die Blauwzuur-exemplaren tot in de postbus waren geraakt van letterlijk elke VUB-student. De adressen werden aangevraagd en bekomen bij de universitaire overheid. Financieel pakte men dit aan door gebruik te maken van reclame-inkomsten en steungelden.

Juweeltjes

Er prijken in Blauwzuur dan ook veel advertenties. Voor elke nieuwe editie van Blauwzuur kwam dat toch uit op ongeveer een totaal 10 000 BEF (= ongeveer 500 euro) aan inkomsten. “We hadden publiciteit geronseld zowel bij **TIME**-magazine als bij lokale cafés. De nummers hebben we toen uitgegeven op mooi glanzend papier. Dat waren echt juweeltjes en die verstuurden we naar alle studenten van de VUB.” Geen wonder dus dat Neyts dit beschouwt als een van zijn mooiere verwezenlijkingen binnen het LSVV: “Op gebied van communicatie naar alle studenten toe is Blauwzuur daar het meest goede voorbeeld van. Iets gelanceerd hebben om onze standpunten, opinies, enzovoorts te uiten. Noem het propageren van de liberale gedachte of het verspreiden ervan op zo’n manier dat alle studenten het kregen. We deden dat daarvoor ook met pamfletten en vlugschriften, maar Blauwzuur, dat was toch zeker hét.”

“Met de opkomst van de SVB is er wel politieke radicalisering geweest. Aan de VUB-ULB had je toen wel de tegenstelling, maar daar gingen we elkaar niet voor te lijf.” Vijandschap tussen liberalen en linksen was toen veelal onbestaande. Daarnaast was er nog een element dat ze samen verbond: de vrijzinnigheid. “Dat we toen allemaal vrijzinnig waren. Dat was tenslotte de *raison d'être*. De slogan van de VUB-ULB, dat was tolerantie. Dus we hebben eigenlijk met socialisten dus nooit debatten gehad over de zware principes: vb. eigendomsrecht van productiemiddelen enzovoorts. De uiterst linksen zijn pas boven water gekomen in ’68.”

<<Dat we toen allemaal vrijzinnig waren. Dat was tenslotte de *raison d'être*, de slogan van de VUB-ULB, dat was tolerantie.>>

“De CEL, die hadden leden van de Vietnamese kolonie. Rechtse Vietnamezen die het ancien régime van Vietnam steunden. En je had ook wat ik noem, een aantal bourgeois van de bourgeoisie van Brussel erbij zitten. De ‘haute bourgeoisie’, die liberaal, vrijzinnig en ook zeer erg rechts waren. Als ze het konden zouden ze zeggen: ‘We gaan terug naar het oude cijnskiesstelsel en degenen die dom zijn of geen bezit hebben mogen niet stemmen’.

Theekransje

“In die tijd waren het clubs, zoals de vrouwenclubs. Nu zijn de vrouwen militant geworden Open VLD vrouwen, dat is nu zuiver politiek geworden. Vroeger waren dat verenigingen van theekransjes. Bij studenten en jongeren was dat ook zo.” Neyts maakt het onderscheid tussen het zogenaamde club-liberalisme en politiek-militant liberalisme. De eerste vorm was volgens hem meer prevalent vóór de omwenteling van mei 1968. De politieke verenigingen toen waren toen echt het beste te vergelijken met clubs, waarin er meer werd gegeven om kameraadschap en gezelligheid, en waarbij het politieke aspect meer op de achtergrond werd geschoven. Later is dat meer ideologisch geworden en is het zwaartepunt meer komen te liggen op het zuiver politieke, het militante. “Ik denk dat in onze tijd er een kentering was tussen het club-liberalisme en het meer politiek-militant liberalisme. Ik heb de laatste jaren ook dingen gezien van LSVV afdelingen, zoals in Leuven of Antwerpen die nogal rechts klonken. Ik dacht wat is dat nu voor iets, waar halen zij hun ideeën vandaan? Dat je zegt ‘Hoe is dat mogelijk?’ Twee jaar later is dat omgekeerd. Ja, het voordeel van de studentenbewegingen is dat ze niet lang duren. Dat ze rap kunnen veranderen en dat ze nieuw bloed krijgen en totaal andere ideeën verkondigen.”

“Ik vind dat politieke studentenverenigingen,

waaronder LVSV, en andere ideologieën een goede leerschool zijn, noem het een kweekvijver. Een goede ervaring, opleiding en ook een confrontatie tussen ideeën. Je komt ook dankzij die verenigingen in contact met toppolitici. Want zij hebben vaak veel sympathie voor studenten, en staan altijd voor hen open. Niet met de jongeren, die vinden ze al gevaarlijk of opdringerig. Maar studenten dat vinden ze altijd sympathiek. Een student is een student. Niemand heeft iets tegen studenten.” Met jongeren bedoelt Neyts bijvoorbeeld dertig- à vijfendertigjarige voorzitters van partijpolitieke jongerenverenigingen (buiten een universiteit). Vaak hebben zij al rotsvaste meningen, tomeloze ambitie en staan ze minder open voor andere ideeën of tegenspraak. Studenten zijn meer ‘open minded’ op dat vlak. “Daarom, dat is het voordeel om lid te zijn van een politieke studentenvereniging zoals het LVSV, dat is dat je een enorme faciliteit hebt en dat je met politieke verantwoordelijken, vaak niet de eerste de beste, geconfronteerd wordt en je er gewoon mee kan babbelen.”

<<Maar studenten dat vinden ze altijd sympathiek. Een student is een student. Niemand heeft iets tegen studenten.>>

“Iemand die politiek gearriveerd is, staat open om te discussieren met jongeren, maar nog

meer met studenten. Ik weet dat, mijn vrouw weet dat, **Verhofstadt** weet dat, iedereen weet dat. Binnen tien of twintig jaar zullen er bepaalde LVSV'ers in het parlement moeten zitten. En degenen die er dan zitten zijn vaak beter dan degenen die erin gearachuteerd zijn. Ik mag geen namen noemen, maar neem nu een **Herman Decroo** of een **Patrick Dewael** om nu een paar te noemen, die ga je nooit betrappen op wat ik noem ‘anti-liberale’ ideeën. Of op wat ik noem ‘bourgeoistische’ of dictatoriale uitspraken. Om nu een slecht voorbeeld te nemen; neem **Jean-Marie Dedecker**. Indien die man ooit aan een unief gestudeerd zou hebben, en lid zou geweest zijn van bijvoorbeeld een LVSV-afdeling, dan denk ik niet dat hij die evolutie zou meegemaakt hebben die hij nu meegemaakt heeft, namelijk een negatieve rechtse evolutie. Een rechtse ‘bourgeoistische’ evolutie.”

Actieve, militante bestuursleden van politieke studentenverenigingen hebben dus wel degelijk een streepje voor wat betreft politieke vorming aldus Neyts. “Een pluspunt in de latere politieke engagementen van die persoon.”

Voilà, u hoort het eens van een ander.

Kevin Patrik Straetemans
Hoofdredacteur

80 jaar in perspectief

LVSF Brussel wordt 80 jaar! Maar hoe oud is dat nu eigenlijk? Hoe kunnen we dat het beste opvatten? Om meer duidelijkheid te scheppen volgt hieronder een opsomming van kleine en grote gebeurtenissen die al reeds gebeurden tijdens het bestaan van onze vereniging. Tussen de haakjes staat hoe oud LVSF Brussel was op het moment van de gebeurtenis.

6 mei 1937

De zeppelin Hindenburg ontploft boven New Jersey (0 jaar)

26 april 1937

De Spaanse stad Guernica wordt gebombardeerd tijdens de Spaanse Burgeroorlog (0 jaar)

1 september 1939

Start Tweede Wereldoorlog (2 jaar)

6 juni 1944

D-Day: geallieerde troepen landen in Normandië (7 jaar)

15 augustus 1945

Officieel einde van de Tweede Wereldoorlog (8 jaar)

24 augustus 1949

Oprichting NAVO (12 jaar)

1 december 1955

Rosa Parks, burgerrechtenactiviste, weigert haar plaats af te staan (18 jaar)

2 maart 1956

Marokko verklaart zich onafhankelijk van Frankrijk (19 jaar)

25 maart 1957

Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap (20 jaar)

14 oktober 1962

Cubaanse rakettencrisis (25 jaar)

9 oktober 1967

Executie van Che Guevara in Boliviaë (30 jaar)

20 juli 1969

Neil Armstrong is de eerste mens op de maan (32 jaar)

25 mei 1977

Release van de eerste 'Star Wars' film, A New Hope (40 jaar)

4 mei 1979

Margaret Thatcher wordt de eerste vrouwelijke premier van de U.K. (42 jaar)

3 oktober 1990

Hereniging Oost- en West-Duitsland (53 jaar)

26 december 1991

Officiële ontbinding van de Sovjet-Unie. Einde Koude Oorlog (54 jaar)

31 augustus 1997

Prinses Diana sterft in een auto-ongeluk in Parijs (60 jaar)

23 april 2005

De website 'Youtube' wordt gelanceerd (68 jaar)

2 mei 2011

Osama bin Laden wordt door de VS gedood in Pakistan (74 jaar)

28 februari 2013

Benedictus XVI stopt als Paus (76 jaar)

21 maart 2014

Rusland annexeert het Krim (77 jaar)

“Ik maakte mij nogal druk over dat links-ideologische geweld”

Midden jaren '70 was LVSV Brussel een kleine politieke vereniging op de VUB die maar moeilijk zijn stempel kon drukken op de Brusselse campus. De nasleep van de linkse studentenopstanden in '68 was hier mede de oorzaak van. Op korte tijd maakte toen de enige rechtse studentenvereniging op de VUB echter een explosieve groei. **Patrick Dewael**, huidig burgemeester van Tongeren, fractievoorzitter van de Open VLD bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers en oud-voorzitter van LVSV Brussel (1977-1978) legt uit hoe hij de vereniging terug op de kaart zette, tegen de heersende linkse tijdsgeest in.

“De eerste drie jaar aan de universiteit was ik eigenlijk niet zozeer bezig met politieke studentenverenigingen. Niet met het LVSV maar ook niet met iets anders. Bij mij is het op een gegeven ogenblik een beetje beginnen kriebelen toen ik toevallig met vrienden in contact kwam van de universiteit van Gent. En daar was ook **Guy Verhofstadt** bij. En voilà, daar ben ik beginnen discussiëren over politiek en over wat het allemaal voor mij zou kunnen betekenen, maar ik was toen meer progressief. Zo ging ik in die periode wel eens naar congressen van **D66** (Democraten 66) in Nederland. Uiteindelijk koos ik voor het LVSV. Vrij snel na mijn lidmaatschap ben ik ook voorzitter geworden omdat het indertijd niet zo goed ging met het LVSV. Er waren weinig leden, er moest dus een nieuwe schwing in de afdeling worden gebracht en ik ben dan voorzitter geworden. Daarmee is het van het ene naar het andere gegaan.”

Actie en reactie

Volgens Dewael kwam de keuze voor het liberalisme en LVSV niet enkel door zijn blauwe familiale achtergrond maar ook door de overvloed aan linkse propaganda op de campus van de VUB. In die tijd (en jammer genoeg nu nog steeds door sommigen) werd het liberalisme namelijk aanzien als een verderfelijke ideologie die verantwoordelijk was voor al het kwade op de wereld. “Globaal gezien was het eigenlijk een beetje een reactie tegen iets, want ik maakte mij nogal druk over dat links-ideologische geweld. Daarmee bedoel ik links in de zin van **AMADA** (Alle macht aan de arbeiders), de Marxistisch-Leninistische beweging, **Actief Linkse Studenten**, de Trotskisten enzovoorts. Die waren allemaal op de VUB-campus propaganda aan het voeren en dat was uiteraard mijn maatschappijbeeld niet.”

“Maar aan de andere kant werd liberaal zijn in die tijd wel al eens gepercipieerd als een scheldwoord. Dan had men het over reactionairen en kapitalisten. Ik ging van een andere benadering uit, in het liberalisme van de **PVV** (toenmalige Partij voor Vrijheid en Vooruitgang, voorloper **Open VLD**) kon ik mij niet vinden maar ik zat wel in de richting van de liberale ideologie. Niet voor het socialisme of het communisme, want daar sloeg men u plat mee op de campus, maar we zijn toen vooral gaan werken aan ideologische herbronning.” Die herbronning zorgde er in 1979 voor dat zowel Dewael als Verhofstadt onder de vlag van PVV-jongeren het Radicaal Manifest met succes

konden doordrukken bij de moederpartij, wat het startschot betekende voor de politieke carrière van beiden.

<<Liberaal zijn werd toen wel al eens gepercipieerd als scheldwoord.>>

Spectaculaire stijging

“Ik ken de precieze aantallen niet meer, maar ik weet dat er maar amper 30 à 40 leden waren toen ik toekwam. Op één jaar tijd hebben we daar toch wel een spectaculaire stijging kunnen optekenen van het aantal leden. Mettertijd kwam er ook meer volk naar onze politieke activiteiten, maar het was over het algemeen ook door het bredere programma, om zo meer leden te werven om daarna opnieuw tegelijkertijd meer te kunnen focussen op de politiek.”

“We moesten ons als studentenvereniging terug op de kaart zetten door niet louter politieke activiteiten in te richten. Daar waren debatten bij maar die waren op het ogenblik bij alle andere studentenverenigingen ook niet zo succesvol. Dus wij deden ook wat meer studentikoze activiteiten, we probeerden gewoon leden te werven door te zeggen: ‘Kijk, bij ons heb je ook kans op een goede film, een uitstap, een cantus of een mosselavond’. Het waren gewoon dingen die leuk waren, voor mensen die niets moesten hebben van een te zwaar politiek programma. En daar hebben wij dus een actieve ledenwerving aan gekoppeld.”

<<We moesten ons als studentenvereniging terug op de kaart zetten door niet louter politieke activiteiten in te richten.>>

“Het was bijna gedaan met LVSV Brussel. We hebben op een jaar tijd daar terug een sterke politieke vereniging van gemaakt, in ledenaantal

althans. We hadden een groot pakket aan activiteiten, we hadden Blauwzuur, dat we een nieuw kleedje hadden meegegeven. Dat was toch een behoorlijk sterk blad op dat ogenblik.”

Mosselsouper in de kathedraal

Die leuke activiteiten leidden soms tot vreemde situaties, zo heeft LVSV Brussel ooit eens een mosselsouper kunnen organiseren in de pastorij van de St-Michiels en St-Goedelekathedraal. “Het meest grappige wat bij mij ooit gebeurd was binnen LVSV was dat we ooit op zoek waren naar een plaats om een studentencantus of mosselsouper te houden. Het kon niet doorgaan in de zaal die we in optie hadden, dus we moesten dringend op zoek naar een andere oplossing. Mijn toenmalige penningmeester had in de kathedraal, die gelegen was naast de Nationale Bank, familie wonen. Aan die kathedraal was een parochiezaal verbonden. Mijn penningmeester, **Frank Clauwaert**, was familie van de pastoor daar. Hij heeft kunnen bekomen dat we die zaal mochten gebruiken voor onze mosselsouper. Dat was wel tolerant van de pastoor, want ik weet wel niet of hij wist op dat ogenblik dat we de liederen zouden zingen die we gezongen hebben. Dat vond ik wel grappig.”

Kevin Patrik Straetemans
Hoofredacteur

Oud-voorzitter Jan Kempinaire over LVSV Brussel

“We dachten erop los en het was allemaal gepermitteerd”

Na de woelige jaren '70 waarin het LVSV eerst een dip kende en vervolgens uit zijn as herrees, kwamen de veelbewogen jaren '80. De Sovjetunie vrat zichzelf van binnenuit op, de mislukking van communisme werd met de dag duidelijker en het LVSV begon het nieuwe decennium strijdvaardiger dan ooit met een groot ledenaantal dankzij zijn capabele voorgangers. Jan Kempinaire, oud-voorzitter (1980-1981), laat zijn licht schijnen over deze bloeiperiode van het liberalisme op de VUB.

De keuze voor LVSV was voor Kempinaire een beetje familiaal ingegeven. Zijn vader was vroeger ook al LVSV-voorzitter geweest in Gent (**André Kempinaire**) voordat hij volksvertegenwoordiger werd bij de **PVV** (toenmalige Partij voor Vrijheid en Vooruitgang, voorloper **Open VLD**). “Op dat hoogtepunt van mijn vaders carrière studeerde ik aan de VUB en het leek mij dan ook evident om met het LVSV in contact te komen. Het was **Patrick Dewael** die mij dat vroeg”.

Graadmeter

In tegenstelling tot het LVSV van 10 jaar geleden, dat tot midden jaren '70 door een dal ging, kon Kempinaire de vereniging moeiteloos de zinderende jaren '80 binnenloodsen. “Ten eerste had de vereniging enkele formidabele voorzitters gehad voor mij; zoals bijvoorbeeld **Ludo Vandervelden**, Patrick Dewael en **Karel De Gucht**. Wij namen de ledenwerving net als onze voorgangers even ernstig op en we gebruikten dat als een graadmeter van ons succes.”

De tijdsgeest zorgde ook voor een duwtje - zeg maar serieuze duw - in de rug voor de ledenwerving. In de jaren '80 was de verrotte Sovjetunie langzaam maar zeker van binnenuit aan het afbrokkelen. Dat falende systeem met chronische armoede stond in schril contrast met het succesrecept van de vrijemarkteconomie dat ervoor zorgde dat het LVSV op debatten kon floreren. Kempinaire: “We waren nog in de tijdsperiode van de koude oorlog en wat later de val van de Berlijnse muur. We hadden het dan ook niet erg lastig om bij debatten met liberalisme versus het socialisme het liberalisme

toch in het goede kamp te houden. Vooral bij debatten met extreem-linkse opposanten eigenlijk. Het was zo dat op dat ogenblik het mislukken van het socialisme heel duidelijk werd in de wereld. De VUB was toen eigenlijk een marxistische universiteit en had het daarom wel wat lastig in zijn geheel. Toen konden wij met het LVSV makkelijker scoren.”

<<Het was zo dat op dat ogenblik het mislukken van het socialisme heel duidelijk werd in de wereld.>>

“Men had aan de linkerzijde toch nogal een zootje ongeregeld. In eerste plaats had men er toen het **ALS** (Actief Linkse Studenten), daarnaast ook nog het **RAL** (Revolutionaire Arbeiders Liga), **AMADA** (Alle macht aan de arbeiders) en andere linkse extreme groeperingen. Het ALS was meer de meer gematigde strekking van de socialisten en die vonden het niet fijn dat wij zo sterk waren.” LVSV was toen, net als nu nog steeds, de enige echte erkende rechtse politieke kring aan de VUB. Kempinaire: “Er waren toen geen christendemocraten aan de VUB, er waren ook geen flaminganten of nationalist.”

Linkse VUB

Het linkse karakter vond Kempinaire toen geen nadeel aan de VUB. Integendeel zelfs. Kempinaire: “Het heeft mij altijd gesterkt dat er tegenstellingen waren waaruit dan de synthese moet komen. Dat vond ik niet slecht want dat bood ons de gelegenheid om keihard de antithese van het socialisme te vormen. Dat was een zeer goede oefenschool en dat was ook een

verrijking om mee in debat te kunnen gaan. Ik moet zeggen, het was een marxistische universiteit, maar het liet toch kritiek toe. Op dat vlak is het minder vergelijkbaar met een marxistische dictatuur. Ik bedoel, we blijven toch nog het **Vrij Onderzoek** aanhangen en ik was dan toch wel blij dat ik daar mee aan politiek kon doen.”

Het LVSV was in die periode ook talrijk aanwezig in verschillende bestuursorganen van de VUB, zoals bijvoorbeeld de faculteitsraden en de Raad van Bestuur. Kempinaire: “Ik vond het wel fijn dat we de meerderheid hadden in de diverse organen die inspraak toelieten voor de studenten, dus eigenlijk het resultaat waren van studentenverkiezingen. Organen zoals de Raad van Bestuur van de VUB of de sociale raad. Daar hadden wij de touwtjes in handen dankzij onze sterke lijstvormingen. Daar konden wij met onze liberale mensen, de inspraak van de studenten aan onze kant brengen. De inspraak van de studenten aan de VUB was ook zeer aanzienlijk, omdat de VUB dat heel belangrijk vond. Als wij met onze groep daar onze stempel op konden drukken, dan was dat fijn om op die manier met gemeenschap van de VUB als wel als liberalen met de plak te zwaaien. Dit tot groot ongenoegen van de linkerzijde, die dat tot voorheen altijd naar zich toe had getrokken.”

<<Het was een marxistische universiteit, maar het liet toch kritiek toe.>>

De positieve impact van LVSV op zijn toekomst is volgens Kempinaire ook niet te onderschatten. Kempinaire: “Dat komt omdat ik op dat ogenblik politiek kon bedrijven, abstractie makend van de zovele dingen die het denken beïnvloeden. Als je student bent, dan hoef je niet teveel te denken aan jouw belastingaangifte en kan men nadenken over wat goed is en wat niet goed is. Het persoonlijke belang speelt een veel mindere rol in het politieke denken en dat alles maakt het veel zuiverder en aangenamer om politiek te bedrijven. Je moet niet meer denken om den brode of aan jouw politieke carrière want we waren allemaal studenten en we dachten erop los en het was allemaal gepermitteerd. We konden toen bijvoorbeeld van alles gewoon

zeggen: ‘We verbreken de diplomatieke betrekkingen met het Vaticaan’ bijvoorbeeld. Niemand kon ons dat kwalijk nemen omdat we studenten waren. Politiek bedrijven op die manier was natuurlijk wel pittiger en aangenamer dan pakweg lijsten beginnen te vormen en aan persoonlijke belangen te beginnen denken.”

Verrechtsing

Wie studeert met anderen ziet hen ook na verloop van tijd groeien en veranderen. De denkbeelden van latere politieke prominenten zoals bijvoorbeeld **Guy Verhofstadt** waren gematigder tijdens hun studentenperiode, volgens Kempinaire. “Ik denk dat bijvoorbeeld Verhofstadt en Dewael op dat ogenblik op nationaal vlak nog niet de rechtse kemphanen waren die ze later geworden zijn. Op dat moment, tijdens mijn studietijd, waren ze zeer zeker gematigder. Ik heb Verhofstadt zien verrechtsen eenmaal hij afgestudeerd was. Als je de voorstellen tijdens congressen van het LVSV in die periode erop naslaat dan zal je nog niet meteen een verrechtsing merken. Misschien na mijn tijd, maar toch zeker niet in mijn tijd, toen ik praeses was.”

LVSV is niet enkel een politieke vereniging, het staat ook voor het profileren van een bepaald mensbeeld. Het liberale mensbeeld. Kempinaire: “Het staat voor mij voor de pure, menselijke rechtvaardigheidsgedachte. **Peter Martin** (LVSV Brussel voorzitter van 1979-1980) en ik vonden altijd dat wij de vrije markt konden ondersteunen op voorwaarde dat bij de start iedereen dezelfde kansen kan krijgen. Dat wilde zeggen dat men onderwijs diende te genieten om deel te kunnen nemen aan de maatschappij en dat dit onderwijs dan ook bijna gratis diende te zijn, maar dat daarna, eens men de kans had gekregen om te vertrekken in de competitie van de vrije markt, de sociale zekerheid eigenlijk niet zo sterk hoefde te blijven voor degenen die er maar niets van bakten, vermits dat ze op een of andere manier dan toch eenzelfde startkans hadden gekregen wat dan toch voor ons een zekere vorm van rechtvaardigheid betekende. Indien men er niets van bakte zou men niet

kunnen rekenen op een enorm sociaal vangnet dat een hangmat wordt.”

Uiteraard staat LVSV niet enkel voor de zware politieke debatten, maar ook voor studentikoze activiteiten. Die kunnen soms anders uitdraaien dan verwacht. Kempinaire: “We organiseerden op een bepaald ogenblik met het LVSV een quiz en de eerste prijs was een wagen, maar dat was natuurlijk geen nieuwe wagen. Dat was de occasie-wagen van onze oud-voorzitter Peter Martin, die de straat niet meer kon uitrijden. We hadden die wagen dus volledig opgepoetst en onder een doek op het podium gezet. Onze quizmaster stelde heel moeilijke vragen en was ook nog eens beneveld door whisky. Die quizmaster was niemand minder dan toekomstig

voorzitter van LVSV Brussel, **De Neve**.

We vonden het zeer grappig dat er een paar liefhebbers van zijn quiz aanwezig waren, onder andere mijn medestudent Jacobs. Hij is later naar het federaal parket gegaan en dat was eigenlijk iemand van de socialisten. Hij was zo content dat hij de prijs gewonnen had maar besepte toen nog niet dat die wagen niet meer rijvaardig was. Die wagen is uiteindelijk nog zes maanden op de parking blijven staan van de VUB en ik kan mij voorstellen dat onze winnaar daar nog behoorlijk last van gehad heeft.”

Kevin Patrik Straetemans
Hoofdredacteur

LVSV Brussel Bestuur 1979-1980

Van links naar rechts boven: Luc HOLSTERS, Guy HOVE, Nicolas JOSCHKO, Jan KEMPINAIRE, Bernard PEETERS

Van links naar rechts onder: Patrick PEREMANS, Jan VERCRUYCE, Philippe DE COCK, Elfry DE NEVE

“We hebben gewoon afgesproken op café en hebben gezegd ‘we gaan de boel hier eens heropstarten’.”

In tegenstelling tot de andere decennia begint LVSV Brussel het nieuwe millennium met bloedarmoede. De teruglopende ledenaantallen zorgden er zelfs voor dat LVSV Brussel even ophield met bestaan. Van 2000 tot 2002 kende de VUB zelfs even geen rechtse studentenkring meer. Maar een einde betekent ook een nieuw begin. **Ken Watzeels** (voorzitter LVSV Brussel 2002-2003) vertelt over de restauratie van LVSV Brussel en de bloeiperiode die daarop volgde.

Zelf zat Ken Watzeels als prille student nog in het bestuur van LVSV voordat de heropstart werd doorgevoerd. Watzeels: “Ik denk dat er wat bloedarmoede was opgetreden binnen het LVSV. Ik was als jonge student nog bij het bestuur van daar net voor. Zelf was ik toen meer bezig met mijn facultaire kringcarrière. Daarna werd ik gecontacteerd door **Frank Beckx** (voorzitter LVSV nationaal 2002-2003).” Beckx contacteerde Watzeels met de vraag om LVSV Brussel terug op te starten. Zo kwam hij in contact met andere personen die mee de doorstart zouden leiden, met o.a. **Laurent De Meester** (toekomstig voorzitter LVSV Brussel), **Günther Portaels** (nu Open VLD fractieleider Boutersem) en nog andere vooraanstaande leden. Dat gebeurde in café ‘De Phare’ te Etterbeek, vlakbij het station, net voor de start van het academiejaar. Watzeels: “We hebben gewoon afgesproken op café en hebben gezegd ‘we gaan de boel hier eens heropstarten.’ En aldus geschiedde.”

“Het klopt dat het LVSV de jaren ervoor veel van zijn glans had verloren. De activiteiten liepen leeg, er werd ook wat te weinig gedaan denk ik. **Jean-Jacques De Gucht** was bij de oprichting in ‘De Phare’ nog niet bij, want hij was pas dat jaar op de VUB aan zijn studies begonnen. Ik leerde hem via zijn broer, Frédéric, kennen. Jean-Jacques was een boeiende, jonge gast die we er vrij snel bij hebben betrokken. Zijn vader (**Karel De Gucht**) was toen ook voorzitter van de VLD, en dat heeft natuurlijk ook alles een enorme boost gegeven. Vooral qua contacten opende Jean-Jacques een deur meer dan een ander.” (lacht)

Opstartjaar

“Het LVSV is altijd een tamelijk bevoorrechte kring geweest omdat we zo oud zijn. We hebben altijd onze erkenning gehad en er is nooit tegenkanting geweest. We waren toen klein en met dat kleine team hebben wij toch heel veel kunnen doen. Mijn jaar (2002-2003) was nog wat een opstartjaar. De kruissnelheid is er later pas echt gekomen in de jaren van Laurent en Jean-Jacques.

Wij waren dus in het begin nog niet zo op de radar van al die andere organisaties. In mijn jaar hadden we ook nooit beroep gedaan op de VUB. We werden toen wel al aanzien als studentenkring en mochten aula's voor de debatten huren, maar voor de rest hadden wij nooit privileges geclaimd. Nul komma nul. Dan ben je niemand tot last en heb je ook nooit last van iemand."

LVSV is tot op heden de enige erkende rechtse studentenkring op de VUB. Daarom vergde het extra moed om als enige rechtse kring opnieuw op te starten om het links-ideologische geweld te kunnen beantwoorden. "Een jaar later ben ik naar een debat gegaan met de politieke studentenkringen. Je had het LVSV en je had daarnaast zo'n zeven, ja ZEVEN kringen daartegenover met groepen van diverse communistische pluimages waarvan je dacht: 'Bestaat dit nog? Geloven de mensen daar nog in?'. Trotskisten, marxisten, maoïsten en je had de **COMAC**. De **Jongsocialisten** die waren er toen ook bij. De **Jonggroenen** hadden toen, geloof ik, nog geen echte kring, maar waren toen al wel actief aan de VUB, maar dat was geen erkende kring voor zover ik weet."

<<Je had daarnaast zo'n zeven, ja ZEVEN kringen daartegenover met groepen van diverse communistische pluimages waarvan je dacht: 'Bestaat dit nog?>>

De rituelen binnen LVSV Brussel waren toen ook nog verschillend, het systeem van aspirantschap deed volgens Watzeels pas zijn intrede vanaf het voorzitterschap van Jean-Jacques De Gucht, twee jaar later. "We waren in 2002 al blij dat we iedereen erbij kregen, al zagen we wel de ledenaantallen snel stijgen." De persoonlijke impact van LVSV op Watzeels zelf is volgens hem ook niet te onderschatten. "Het leuke aan LVSV is dat het zich niet beperkt tot Brussel."

Tijden veranderen, het studentenleven is intussen vergroeid met sociale media, waardoor er sneller informatie opgezocht kan worden over naburige evenementen. Amper vijftien jaar geleden was dat allemaal anders. "Je kan dat studentenleven van toen niet meer vergelijken

met nu. Facebook bestond nog niet. MSN Messenger was nog net aan het doorbreken. Het clubleven speelde zich nog meer rond de VUB af en meer op café. Nu ja, als je ging zoeken dan ging je zoeken en vond je het ook. Maar het voordeel aan LVSV Brussel was dat je ook in contact kwam met bijvoorbeeld LVSV Gent en LVSV Leuven. Je kwam ook in contact met een heel breed spectrum van mensen die verbonden zijn aan het liberale gedachtegoed."

Atypisch

Daarom is het volgens Watzeels belangrijk om op bepaalde thema's uit te diepen, omdat die uiteindelijk helpen het liberalisme als geheel beter te begrijpen. Watzeels: "Al die thema's die werden georganiseerd, dat maakte dat je daar iets fundamenteeler over kon nadenken omdat je dus ook in discussies met anderen een bepaalde techniek ontwikkelt om jouw argumenten gestructureerd neer te leggen."

"Ik ben burgerlijk ingenieur, ik kom dus uit een nogal atypische hoek voor het LVSV, voorheen putte het LVSV toch vaker mensen uit de richtingen rechten of politieke wetenschappen; Er zaten allicht wel een paar tussen die aan hun

(politieke) carrière dachten (lacht). Zoiets heb ik dus nooit gehad. Bij mijn carrière heeft het althans geen toegevoegde waarde gehad omdat ik in een technische richting ben uitgegaan.”

<<We hadden dus een debat georganiseerd tussen de twee liberale partijen. Iets wat in de aanloop naar de verkiezingen een rare keuze was.>>

Debatten zijn altijd al het stokpaardje geweest van LVSv. Tijdens het opstartjaar kwam het bestuur toentertijd wel af met een heel atypisch idee. Watzeels: “Het was toen het verkiezingsjaar 2003. Dankzij Jean-Jacques hadden wij daar een redelijk apart debat georganiseerd. Het was tussen enerzijds Karel De Gucht en anderzijds **Louis Michel**, de sterke man die toen letterlijk en figuurlijk het zwaargewicht van de MR was. We hadden dus een debat georganiseerd tussen de twee liberale partijen. Iets wat in de aanloop naar de verkiezingen een rare keuze was, want doorgaans doe je dat tussen verschillende partijen. Dat was eigenlijk een heel interessant debat en daar hebben we ook het **VRT-Nieuws** mee gehaald. Die vonden dat zo apart dat er

over de taalgrens heen werd gekeken, dus dan kun je nagaan hoever de beide landsdelen toen al uit elkaar waren gegroeid. Het was de eerste keer dat dat op zo’n niveau werd gedaan. De voorzitters van beide liberale partijen tegen elkaar.”

Kevin Patrik Straetemans
Hoofdredacteur

'Hoog tijd dat politici aan weerszijden van de taalgrens de Brusselse identiteit aanvaarden'

De afgelopen weken werd meermaals pijnlijk duidelijk hoe zowel aan Vlaamse als Waalse zijde wel heel lichtzinnig omgesprongen wordt met de Brusselse identiteit, zegt Christophe Janssens. 'Brussel is geen mengelmoes van Vlamingen en Walen, maar van van onbekrompen wereldburgers die wars van een communautaire agenda met elkaar samenleven.'

**Dit opiniestuk verscheen eerder in de Knack van 19 juli 2017.*

In het zuiden van ons land wordt dezer dagen druk gediscussieerd over de toekomst van de Brusselse regering. Waalse partijvoorzitters halen daarbij scherp uit naar elkaar in de media en maken iedere politieke samenwerking nog moeilijker dan ze al was. Het vertrouwen in de Brusselse regering wordt stilaan onhoudbaar. De werking van de gewestelijke instellingen wordt zodoende als joker uitgespeeld in politieke machtsspelletjes. Kunstmatige chaos om de druk aan de onderhandelingstafel op te voeren. De gewone Brusselaar wordt gegijzeld. Losgeld: een politieke hoofdrol in Franstalig België.

Nederlandstalige coalitiepartners trachten intussen via de pers de druk op te voeren. Staatssecretaris **Bianca Debaets** (CD&V) riep de Franstalige partijen vandaag op zo snel mogelijk een nieuwe meerderheid te vormen. Minister **Guy Vanhengel** (Open VLD) benadrukte dan weer dat de vooruitgang van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet gehypothekeerd mag worden.

<<Hoog tijd dat politici aan weerszijden van de taalgrens de Brusselse identiteit aanvaarden>>

Het wordt dringend tijd dat de Waalse politici hun verantwoordelijkheid opnemen. Heldhaftige persberichten over 'de strijd aangaan tegen de oude politieke cultuur' mag in een eerste tijd het imago van een partij ten goede komen, burgers hebben vooral nood aan goed bestuur. Daadwerkelijke hervormingen worden electoraal

beloond, geen politieke impasses. De Vlaamse feestdag leert ons echter dat Brussel ook in het noorden van ons land nog al te vaak als amalgaam van Vlamingen en Walen wordt beschouwd. In een interview met zakenkrant **L'Echo** verklaarde Vlaams minister-president **Geert Bourgeois** (N-VA) dat 'zijn hart bloedt als hij naar de situatie van Brussel kijkt' en deed daarbij een oproep aan alle Brusselaars om op N-VA te stemmen.

Er is inderdaad, op z'n zachtst gezegd, ruimte voor verbetering en nood aan verandering in onze hoofdstad. De 'kracht van verandering' zit hem ditmaal echter in samenwerking en pacificatie, niet in segregatie onder beding van een vermeende identiteit. Diezelfde Vlaamse reflex vindt men ook terug bij Brussels fractievoorzitter **Johan Van den Driessche** (N-VA). Het staat de Vlaams-nationalisten volledig vrij het land te willen splitsen, maar eerst ruzie stoken en achteraf aanklagen dat er geen eenheid meer is lijkt wel heel simpel.

Johan Vd Driessche
@jyddriessche

Volgen

Brusselaars, uw toekomst ligt eerder bij een stevige band met Vlaanderen dan met Wallonië (dat jou trouwens loslaat)
[#11juli](#)[boodschap](#)

01:23 - 11 jul. 2017

Het slachtoffer van deze doorzichtige verdeel-en-heerstactiek is de gewone Brusselaar. Laat dat misplaatst medelijden in het vervolg dus maar achterwege, mijnheer Bourgeois. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft nood aan meer samenwerking tussen de verschillende taalgemeenschappen. Alleen op die manier kan

de grootstedelijke problematiek efficiënter aangepakt worden.

<<Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft nood aan meer samenwerking tussen de verschillende taalgemeenschappen. Alleen op die manier kan de grootstedelijke problematiek efficiënter aangepakt worden.>>

Brussel is geen mengelmoes van Vlamingen en Walen, het vormt daarentegen een holistisch geheel van Brusselaars. Een bevolkingsgroep die zich verbonden voelt door een gemeenschappelijke liefde voor een grootstad die haar gebreken kent, een bourgondische levensstijl en een dialect waar beide talen elkaar ontmoeten. Brussel is een mengelmoes van onbekrompen wereldburgers die wars van een communautaire agenda met elkaar samenleven.

Het wordt meer dan ooit tijd dat politici aan weerszijden van de taalgrens de Brusselse eigenheid leren aanvaarden. Onze hoofdstad is geen oefenterrein voor een communautaire strijd, onze gewestelijke politiek geen laboratorium voor onnodige polarisatie, onze bevolking geen stemvee. Decennia van

communautaire oorlog en Brussel-bashing hebben een Brusselse identiteit doen ontstaan. Steeds meer inwoners noemen zichzelf voortaan met herwonnen fierheid Brusselaar, steeds minder jongeren voelen zich nog Vlaming of Waal.

De keuze tussen die twee kan ook onmogelijk gevraagd worden aan sommigen onder hen. Ik ben een kind van tweetalige ouders, mijn familie ligt verspreid over het gehele belgische territorium, ik heb broers en zussen die zowel Frans- als Nederlandstalige universitaire studies hebben gevolgd, ik heb zowel Frans- als Nederlandstalige vrienden... En men wilt dat ik kies tussen Vlaming of Waal zijn? Ik ben een Brusselaar. Een echte Brusselse ket, zoals ze hier zeggen.

Het lijkt wel of ons mooie land in een vechtscheiding terecht is gekomen. Een Waalse moeder en een Vlaamse vader eisen Brussel op, zeggen dat het kind toch meer van hun weg heeft. Laat duidelijk zijn: het kind is inmiddels groot geworden en maakt voortaan zijn eigen keuzes.

Christophe Janssens
Politiek Secretaris

Het basisinkomen voor iedereen: utopie of kans voor onze samenleving?

De tegenstanders van het basisinkomen baseren zich op het hoge kostenplaatje en het aanzetten tot luiheid. Nochtans is er veel te zeggen over dit basisinkomen. Het geeft mensen vrijheid om persoonlijke keuzes te maken afhankelijk van de levensstadia waarin ze zich bevinden. De druk die op het individu gelegd wordt, zal mogelijk afgenomen worden waardoor de creativiteit gestimuleerd wordt. Ook de zin om heel waardevolle taken op te nemen die nu niet binnen het economisch circuit vallen zoals het vrijwilligerswerk, zal aangemoedigd worden.

Een van de grootste voordelen van het basisinkomen is de vrijheid. Er zijn namelijk geen regels over wat je met dit geld kan doen. Je kan hierdoor makkelijker deeltijds gaan werken.

De tijd die je dan over hebt, kun je bijvoorbeeld besteden aan je gezin. Kinderen worden vaak op jonge leeftijd al in een crèche geplaatst omdat ouders te weinig tijd hebben om voor hen te zorgen. Ze hebben geen warm nest meer. Een warm nest geeft kans tot een betere ontwikkeling. Ouders kunnen dan terug normen en waarden zelf doorgeven aan hun kinderen. Mensen moeten dus zelf kunnen kiezen of ze hun kinderen zelf opvoeden of ze naar de crèche brengen.

Er zal ook meer tijd zijn om bij te scholen of zinvol vrijwilligerswerk te doen dat hoognodig is in heel veel sectoren, met name de sociale sector waar men overal handen tekort komt (bijvoorbeeld rusthuizen, kinderopvang, armoedeverenigingen).

Zelfs beginnende ondernemers hebben baat bij een basisinkomen. Deze kan dienen als een soort van basis om op terug te vallen. Momenteel hebben veel jongeren met potentieel de financiële middelen niet om alles te bekostigen en moeten ze terugvallen op een bijberoep. Dit wil zeggen dat je minstens halftijds moet werken plus dan nog eens een bijberoep moet hebben. Dit valt nauwelijks te combineren met een huishouden, kinderen en een sociaal leven.

Mensen worden dus niet meer gedwongen om te werken. Dit wil echter niet zeggen dat de werkloosheid zal stijgen. Mensen zullen namelijk meer zin hebben om te gaan werken omdat de combinatie werk en gezin gemakkelijker zal verlopen. Dit zal mensen ook efficiënter maken in hun job en de kans op burn-outs en ziekteverzuim verminderen.

Door het basisinkomen zal het grootste deel van de sociale zekerheid wegvallen. Hierdoor zullen ook de bevoegde instanties wegvallen (vb: VDAB, RVA, OCMW...). Hierop wordt niet enkel financieel bespaard, ook de mensen zelf krijgen minder te maken met de huidige bureaucratische rompslomp. Dit zal namelijk verdwijnen. Er zijn veel mensen die ook niet willen werken. Deze kunnen nu op het basisinkomen terugvallen.

Over het kostenplaatje maakte **Roland Duchatelet** (VIVANT) onlangs een opiniestuk in **De Tijd**. Je kan niet automatisch elke inwoner evenveel geven. Een minderjarige zou €200 krijgen die automatisch naar de ouders gaat (ter vervanging van het kindergeld). Een volwassen persoon €750. Hierdoor zal de sociale zekerheid die ons nu €73 miljard kost vervangen kunnen worden door het basisinkomen.

Het basisinkomen heeft zijn voor- en tegenstanders. In mijn ogen is het goed dat we hiermee op kleine schaal beginnen te experimenteren. Als we hierdoor mensen meer welvaart en vrijheid geven zal dat de samenleving ten goede komen op socio-economisch vlak.

Driss Cherkaoui
Aspirant-bestuurslid

Naar een echt fiscaal debat: geen rechtvaardige, maar een slimme fiscaliteit

Een speculatietaks, een vermogensrendementsheffing, een vermogenswinstbelasting... Regeringspartijen doen het ene voorstel na het andere om van de Belgische vermogensfiscaliteit een coherent verhaal te maken. De effectentaks vormde daarbij een droef dieptepunt in wat een eindeloze zoektocht lijkt te worden. De Raad van State fronste terecht de wenkbrauwen bij het aanschouwen van dit wetstechnisch gedrocht. Hoog tijd voor een echt fiscaal debat.

Een veelheid aan oorzaken zorgt ervoor dat de discussie over de Belgische vermogensfiscaliteit een onontwarbaar kluwen is geworden. Een eerste reden ligt in de aanleiding naar het debat. Panama Papers, Swiss Leaks, Malta Files... De publieke opinie is op z'n zachtst gezegd misnoegd, met als gevolg dat de spreekwoordelijke politieke bal aan het rollen is gegaan. Meerderheidspartijen gaan vruchteloos op zoek naar nieuwe manieren om grote vermogens te belasten zonder deze weg te jagen. Oppositiepartijen zien dan weer ruimte voor electorale expansie, verwijten de regering een lakse houding en stellen het rekenkundig vermogen van de minister van Financiën in vraag. Het entertainment-gehalte van dit politieke circus is helaas omgekeerd evenredig met het geboekt resultaat.

Wetsvoorstellen die met veel poeha onthaald werden bleken bitter weinig inkomsten te genereren. Her en der verspreide spelereien moeten als bewijs dienen voor een onbestaande politieke goodwill. Veel verder dan een oppervlakkig debat over vijven en zessen komt het niet en de publieke opinie blijft met vele vraagtekens achter. Waarom worden bepaalde soorten vermogens zwaar belast en anderen nauwelijks of zelfs niet? Dit gevoel van fiscale willekeur wordt nog eens aangezwengeld door het gekibbel in de Wetstraat dat beheerst wordt door een destructieve cocktail van simplisme, kortetermijnvisie, pathos, en ad hoc oplossingen. Dit alles is wel degelijk betreurenswaardig. Fiscaliteit raakt immers niet alleen uw persoonlijke portefeuille, het ligt ook aan de basis van onze economie ergo onze maatschappij. Fiscaliteit verdient de dagjespolitiek te overstijgen. Heldhaftige uitspraken over het belasten van grote

vermogens mogen dan wel de politieke constellatie in de peilingen wat laten verschuiven, ze brengen ons geen stap dichterbij het uiteindelijke doel.

Ook over dat streefdoel kan veel worden gezegd. De krantenkoppen van de voorbije weken vallen in één zin samen te vatten: "in een eindeloze zoektocht naar meer fiscale rechtvaardigheid stelt meerderheidspartij X belasting Y voor, deze wordt door een hysterische oppositie niet ambitieus genoeg bevonden". Daar wringt het schoentje net, alle voorstellen worden geponeerd als zijnde dé ultieme stap naar meer fiscale rechtvaardigheid. Laat echter duidelijk zijn: er bestaat niet en er zal nooit zoiets bestaan als fiscale rechtvaardigheid. De beruchte bruine omslag in de brievenbus wordt door niemand als rechtvaardig ervaren, laten we het dan ook niet

rechtvaardig achten wanneer iemand anders ze ontvangt.

Fiscaliteit moet teruggebracht worden tot wat ze altijd al is geweest: een onprettig doch noodzakelijk iets. Belastingen hebben een louter budgettaire functie. Zij dienen om in collectieve behoeften te voorzien waar nodig en kunnen zodoende een opwaartse sociale mobiliteit teweegbrengen. Partijen die belastingen echter als een op zichzelf staand herverdelend instrument voorstellen, slaan de bal grondig mis. Een overheid die bruutweg geld van de ene bankrekening naar de andere versluisst brengt de kortzichtige communistische utopie van opgelegde gelijkheid ten uitvoer. **Robin Hood** stal niet van de rijken om te geven aan de armen. Hij stal van een belastingzieke koning om terug te geven aan onderdrukte belastingbetalers, dat maakte van hem een held.

Waar we op zoek naar moeten gaan is een slimme fiscaliteit. Een slimme vermogensfiscaliteit volgt het abc van belastingen. Ze is: allesomvattend, bottom-up en concurrentieel.

Wie wordt er beter van zoveel belastingen ?

Wanneer u vandaag 100 frank verdient, krijgt u daarvan maar 44 frank in handen. Wanneer u met die 44 frank iets koopt, betaalt u nog eens 9 frank BTW. Van uw 100 frank gaat er dus ongeveer 65 frank naar de staat. Die loonkosten kosten jobs. Kijk maar naar Rosaal, Clabeq en Nova. Hoeveel betaalt u steeds meer andere belastingen. Wordt het geen tijd voor verandering ?

Fundamenteën voor verandering

VLD
PARTIJ VAN DE BURGER

Een **allesomvattende** belastbare basis mag dan wel het summum van simplisme zijn, het is een nobel streefdoel. Een zo breed mogelijke omschrijving van het begrip 'vermogen' zorgt immers voor meer rechtsgelijkheid. Alleen door de meest uiteenlopende vermogenscomponenten onder een gemeenschappelijke fiscale noemer 'vermogen' te brengen kan men iedereen gelijk belasten, van kunstverzamelaar tot zelfverklaard beursgoeroe. De absolute antipode hiervan is de effectentaks die, o ironie, werd ingevoerd met het oog op meer fiscale rechtvaardigheid. De overheid besloot op volkomen arbitraire wijze dat beleggers met 500.000 euro op hun effectenrekening voortaan belast zouden worden. Een buurman met 499.999 euro aan effecten betaalt niets. Een overbuurman met aandelen op naam evenmin. De procedures bij het Grondwettelijk Hof zullen legio zijn, overigens volkomen terecht. Niet alleen vanuit juridisch maar ook vanuit economisch oogpunt is een zo breed mogelijke belastbare basis wenselijk. Rendements- en risicoanalyses worden vandaag vertroebeld door een schimmige waas van wetgeving. De overweging die gemaakt wordt tussen verschillende soorten financiële producten wordt niet meer gestuurd door de marktwaaarde, maar door het fiscaal regime dat erop van toepassing is. Deze kunstmatige storing van de marktwerking is nefast. Fiscale optimalisatie staat immers niet gelijk aan economische optimalisatie.

Een **bottom-up fiscaliteit** wordt gestuurd vanuit de noden van de bevolking, niet de noden van de overheid. De democratische legitimiteit van belastingen is één van de basisbeginselen in het fiscaal recht. *No taxation without representation*. Men zou denken dat in een land met 6 parlementen de volkswil meer dan genoeg opportuniteit geniet zichzelf te veruiterlijken, maar men kan zich de vraag stellen of er wel degelijk naar geluisterd wordt. "Le compromis à la Belge" mag ons land dan wel bijeen houden, op fiscaal vlak levert het geen wetstechnische hoogvliegers op. De vele gunstregimes, aftrekposten en fiscale cadeaus vormen als het ware een open deur voor lobbyisten om nog meer uitzonderingsmaatregelen te bekomen.

Aan de onderhandelingstafel worden aftrekposten ingeruild voor belastingverminderingen en andere cadeaus, met alle fiscale chaos en ongelijkheid tot gevolg.

Ten slotte moeten belastingtarieven **concurrentieel** zijn. Onze fiscale politiek wordt op de voet gevolgd door juristen wereldwijd die van fiscale optimalisatie een olympische discipline hebben gemaakt. Een vennootschap in Ierland oprichten, een domiciliëring in Monaco, vliegtuigtickets boeken naar het exotische Panama... De vermogenden der aarde en de multinationals doen het in een vingerknip en zonder omkijken. De droom van fiscaal patriottisme is al vaker ontkracht geweest. Denken we maar aan de massale uittocht van vermogende Franse families na de rijktaks van **Hollande**. Bij het vastleggen van belastingtarieven moet steeds rekening worden gehouden met de ons omringende landen.

Iets meer dan 200 jaar geleden werden met de Franse Revolutie de nobele waarden van de Verlichting verheven tot grondslagen van onze maatschappij. Voor een eerste keer in de

menselijke geschiedenis werd het eigendomsrecht omschreven als een heilig en onaantastbaar grondrecht dat iedere burger toekwam. Belastingen zouden voortaan geheven worden volgens de principes van redelijkheid en gelijkheid. Gedaan met de eeuwen van privileges en fiscale willekeur. Deze (r)evolutie bracht een ongeziene welvaartstoename teweeg op ons continent, waardoor alle lagen van de bevolking erop vooruit gingen. Fiscaliteit is een blok aan het been van onze economie. Laten we dat blok niet zwaarder maken in naam van een onbestaande rechtvaardigheid, maar laten we ver weg van alle afgunst en stemmingmakerij nadenken over hoe we deze last zo efficiënt mogelijk kunnen torsen. Zonder onze "jobs jobs jobs" in het gedrang te brengen, zonder een onbestaande klassenstrijd in het leven te roepen, zonder het echt fiscaal debat uit de weg te gaan. Rede en redelijkheid wordt immers al te vaak vergeten in de strijd tussen grootspraak en tegenspraak.

Christophe Janssens
Politiek Secretaris

LVS SV doorheen de tijd

Lustrumbal LVSV Brussel

DINER

... Voorgerecht ...

Courgetteroomsoep met een krokantje van bladerdeeg bedekt met zaadjes

... Hoofdgerecht ...

Gevogelte vergezeld door een groentenboeket en aardappelgratin

... Dessert ...

*Soezen met warme chocolade en vanilleroomijs
Koffie met versnaperingen*

Zanghoekje

Zoals in elke studentenvereniging wordt er gezongen. Als LVSV'er is het een must om het lijflied van onze vereniging (Hoog Banier) en het Brusselse studentenlied (Lied Van Geen Taal) uit het hoofd te kunnen zingen.

Hoog Banier

Schaar u achter onze idealen
 En help de vooruitgang vrijwaren
 Bekrompenheid is ver van ons
 Ruimer horisonten roepen ons
 Ons vrije woord is klaar te horen
 Waar d'anderen in verdeeldheid zijn
 Krachtig is onze strijd
 Zowel voor enkeling als maatschappij

Hoog banier, o Vlag der Liberalen
 Gegroet, gegroet: symbool van glansrijke idealen.
 Hoog banier, o Vlag der Liberalen,
 Gegroet, gegroet, uw Vlag zal zegepralen.

Inzet is ons niet vreemd
 Werklust krijgt zijn kansen weer
 Vooruitgang komt niet vanzelf
 Het eist het beste van onszelf
 Vervoeg daarom onze rangen
 En werk mee aan ons verlangen
 Een vrije maatschappij
 Waar achting heerst voor allen

Lied Van Geen Taal

Brusselse studenten van de "Klauwaert ende Geus"
 Strijden wij voor vrijheid, steeds getrouw aan onze leus
 Roemberuchte rolders blijven wij tot in de dood
 De schrik van de kaloot.

Glorie, glorie, alleluja
 Brusselse studenten van de "Klauwaert ende Geus"
 Glorie, glorie, alleluja
 Getrouw aan onze leus.

Hij die 't licht niet kan verdragen der "Geen Taalse zon"
 Hij weze een kaloot of een bekrompen franskiljon
 Moet maar zien dat hij in onze weg niet komt te staan
 Of 't zal hem slecht vergaan.

Fiere dragers van de fakkels van de VUB
 Dragen w'in de wereld en doorheen heel Vlaanderen mee
 Onze wil tot leven vrij van dwang en levensblij
 "Geen Talers" blijven wij.

LVSV en de sofisten

In de voorloper van onze hedendaagse democratie, de stadstaat Athene, was de sofistieke debatterstijl de norm. Hun stijl was gebaseerd op de kracht van het redevoeren maar niet gestaafd op waarheden. Zij hadden een ongeëvenaard talent in het overtuigen van de massa's door publiekelijk te debatteren. Zij waren de sterkste redevoerders van hun tijd tot **Socrates** ten tonele verscheen. De sofisten en Socrates hadden gemeenschappelijk dat ze geloofden in het belang van het gesproken woord en de kunst van het debatteren. Bij de sofisten was het hoofddoel echter om "gelijk te krijgen" en niet om "gelijk te hebben".

Het belang dat de sofisten hechtten aan overtuigingskracht en welsprekendheid als doel op zich, verraadt slechts een gebrek aan inzicht in de waarheid in de vorm van objectieve en algemeen geldende maatstaven om het menselijk gedrag aan te beoordelen. Socrates slaagde erin om hun drogredenen telkens opnieuw te doorprikken door alles in vraag te blijven stellen en zo hun argumentatie te ondermijnen. Het ondermijnen van de gevestigde orde door deze telkens in vraag te stellen, heeft uiteindelijk geleid tot een showproces dat in werkelijkheid draaide om het recht van vrije meningsuiting aan banden te leggen omdat Socrates te kritisch was voor de staat en haar vertegenwoordigers. Het gevolg voor deze voorvechter van het vrije woord en het kritische denken was, zoals we allemaal, weten de dood...

'We leren geschiedenis om lessen te trekken uit het verleden', wordt er vaak gesteld. Anderzijds leren we "de geschiedenis herhaalt zich altijd". Laten we ons eerst bewust worden van deze tweede uitspraak en deze gebruiken om ervoor te zorgen dat de geschiedenis zich niet volkomen herhaalt, want vergis je niet, geschiedenis herhaalt zich wel degelijk, termen veranderen, maar dezelfde gebeurtenissen zijn net zowel aanwezig in onze samenleving als in de Griekse oudheid.

Het hedendaagse sofisme dat gaat voor het "gelijk behalen" in plaats van "gelijk hebben"

kennen we vandaag onder de naam het populisme. Het is iets van alle tijden en vinden zowel aan de linkerzijde als aan de rechterzijde van het politieke spectrum terug. De rol die vroeger de agora's en andere openbare spreekplaatsen innamen worden tegenwoordig opgevuld door de sociale media. De manier hoe men debatteert is ook nog steeds gebaseerd op het principe van om ter meest aantal mensen van je gelijk te overtuigen, daarbij is het "gelijk hebben" geen prioriteit. Momenteel gaat nog steeds het toneel door waarbij men zoveel mogelijk de mensen met de minste kennis van zaken probeert te overtuigen om ze zo voor hun kar te spannen.

Eenmaal overtuigd kunnen ze hen gebruiken als een geluidsopname die ze op een micro aansluiten; om hun boodschap te herhalen en verder uit te dragen. "Een leugen die vaak genoeg herhaald wordt, wordt de waarheid", zei **Lenin** en "Vertel een leugen éénmaal en het blijft een leugen, vertel hem vaak genoeg en luid genoeg en het zal aanzien worden als de waarheid" zei **Goebbels**. De uitspraken van Goebbels en Lenin zijn bijna identiek dezelfde. Dit is niet toevallig, gezien deze twee figuren beiden tot de bekendste populisten van hun tijd behoorden. De populisten van onze tijd zijn echter niet aanwezig in het straatbeeld, ze zitten op sociale media en worden versterkt door volgelingen van extremistische ideologieën en maatschappelijke dogma's zonder voldoende kritische reflectie.

Het antwoord op deze hedendaagse sofisten hun drogredenen is echter ook altijd al in de geschiedenis aanwezig geweest. In het oude Athene was dit de Socratische methode, bij het ancien régime was dit de Verlichting en in de recente geschiedenis is dit het liberalisme. Op talrijke vlakken heeft het liberalisme onze hedendaagse samenleving vrijer gemaakt, of we nu naar de grondwet van de VSA, die van België of de vier pijlers van de Europese Unie kijken (vrij verkeer van personen, goederen, diensten en van kapitaal). De strijd is echter nog niet gestreden. Het is belangrijk dat we in hedendaagse tijden

niet achterop mogen raken op stromingen die vrijheden van de samenleving willen ontnemen. Er komen steeds meer dogma's en taboes in onze samenleving waar we monddood over worden gemaakt, omdat het gevoelens kwetst en andere dwangargumenten.

Anderzijds wordt retoriek gebaseerd op gevoelens, met een afwezigheid van rationaliteit en realiteit, steeds meer gehoord in deze tijden. Dat gebeurt omdat iedereen hun mening de wereld kan insturen via sociale media. De mondigheid en vrijheden die de sociale media hebben gecreëerd zijn opnieuw vruchten van de liberale samenleving, die onder geen voorwaarden ingeperkt mogen worden. Het is echter de taak van elke burger om zo rationeel mogelijk om te gaan met informatie, hierover te reflecteren en hierover te debatteren. Als burgers populisme beantwoorden met rationele argumenten die de fouten er van aanduiden zal op termijn het kritisch denken het steeds winnen van het populisme.

Daarom mag er geen overheidsinmenging komen bij de vrijheid van meningsuiting. In het uiten van de vrije mening en het maatschappelijk debat is het economische principe van de onzichtbare hand ook van toepassing: als de maatschappij bepaalde restricties gaat opleggen van meningen raakt het maatschappelijk debat uit balans. Dit geldt zowel voor commentaar op de overheid als de moderne dogma's van politieke correctheid. Alle onderwerpen moeten in twijfel kunnen worden getrokken en bekritiseerd worden.

Alleen op deze wijze kan men uiteindelijk tot juiste inzichten komen. De samenleving uitdagen en met eigen oplossingen komen, is de enige weg hoe we vooruit kunnen. Er zijn vele populistische opinies aanwezig op de sociale media die zeker het recht moeten hebben om deel uit te maken van het maatschappelijk debat. Maar het is dan ook onze verantwoordelijkheid om hier een weerwoord tegen te bieden.

Daarom is het van groot belang dat niet alleen populistten in hun pen kruipen op sociale media. Het is onze maatschappelijke taak om in debat te treden met aanhangers van extremistische stromingen of dogmatische ideeën. We moeten op onderbouwde wijze hun ongelijk aantonen maar ook vooral tonen waarom ze ongelijk hebben en idealiter zelf met een oplossing komen. We moeten echter niet afzakken tot hun niveau van argumenteren: 'Never wrestle with a pig in the dirt. You'll get dirty, and besides, the pig likes it.' Daarom is Blauwzuur zo belangrijk voor LSVS Brussel. Het helpt jonge geesten hun opinie te leren onderbouwen en bij te dragen aan het maatschappelijk debat. Dat deze traditie nog lang beoefend moge worden en talrijke kritische vrije geesten voort mag brengen. Daarom trappen wij met veel plezier op onderbouwde wijze tegen allerlei heilige huisjes en dogma's van alle politieke, religieuze en maatschappelijke groeperingen.

Hierin volgt LSVS Brussel de leuze van **Henri Poincaré** en onze vrije universiteit:

"Het denken mag zich nooit onderwerpen, noch aan een dogma, noch aan een partij, noch aan een hartstocht, noch aan een belang, noch aan een vooroordeel, noch aan om het even wat, maar uitsluitend aan de feiten zelf, want zich onderwerpen betekent het einde van alle denken".

Dat de vrije mening nooit monddood mag worden gemaakt.

Armel de Schreye
Voorzitter LSVS Brussel

Hoe een rood bewind van het grootste oliereservoir een bodemloze put heeft gemaakt

Venezuela, om het met de woorden van **Milton Friedman** te omschrijven, is het resultaat dat je krijgt wanneer leiderschap volledig onder de bevoegdheid van een (socialistische) overheid wordt geplaatst. Verantwoordelijkheden opnemen die het niet kan dragen en in een mum van tijd ervoor zorgen dat zelfs in de Saharawoestijn geen korrel zand meer te vinden is. Geen wonder dat het land met de meeste oliereserves ter wereld ironisch genoeg momenteel massaal olie laat invoeren... Wat ooit een zeer welvarende economie was, is nu een land dat kreunt onder de armoede, terwijl een corrupte rode dictatuur zijn wortels steeds dieper weet te nestelen en te verspreiden.

Economische crisis

Vroeger was alles beter. Toen rezen consumentenprijzen de pan nog niet uit; was er nog geen sprake van een hyperinflatie en had men geen gebrek aan basisproducten en medicijnen. Tegenwoordig vormen ze nu echter de strop rond Venezuela's nek, met aan het uiteinde van het touw president **Nicolás Maduro Moros** himself. Een salsadansende beul die niet vies is om wat harder te trekken en zo de economie samen met zijn volk te verstikken.

Het startschot voor deze onoverzienbare ellende werd gegeven in het jaar 1997, het moment waarop **Hugo Chávez** met zijn linkse partij 'MVR' ('Movimiento V[Quinta] República', Beweging van de Vijfde Republiek) op de proppen kwam. Deze voormalige partijleider kon uiteindelijk een jaar later de presidentiële troon bestijgen en begon zijn bolivaristisch bestel met -niet verrassend- het nationaliseren en onteigenen van landbouwgronden, de gehele productiesector en ga zo maar door. Dit in combinatie met een autoritaire controle over de wisselkoersen zorgde als een logisch gevolg hierop voor enorme prijsstijgingen, die vandaag de dag niet meer te overzien zijn. Volgens de laatste bevindingen van het **International Monetary Fund** (IMF) kan deze inflatie dit jaar nog oplopen tot 653 procent en in de jaren 2018 en 2019 tot pakweg zo'n 2.350 en 3.475 procent. Maar bij dit alleen bleef het echter niet.

Een wereldwijd overaanbod aan olievoorraden liet de afgelopen jaren het zwarte goud de dieperik ingaan, waardoor meteen ook het jarenlange mismanagement en verwaarlozing van de oliegi-gant 'Petróleos de Venezuela' (PDVSA) aan het licht kwam. Hun enige bron van

inkomsten werd volledig verpletterd toen de crash van de olie-prijzen de kop kwam opsteken. Jobs gingen al snel verloren en schulden, die samen met overheidsuitgaven onder het chavisme steeds 'zorgeloos' werden verborgen gehouden, financierde men nu al even waanzinnig als Maduro zelf door het alsmaar bijdrukken van nieuw geld. Zo is de vicieuze cirkel rond en hoef ik er verder ook geen tekening bij te maken dat iedereen in-ziet dat dit gekkenwerk is. De toenemende kwetsbaarheid van de economie in combinatie met een onwetende regering, drijft dit land compleet naar de afgrond waar geen weg meer terug van is, lijkt het.

Humanitaire crisis

Het ontregeld economisch beleid laat ook zijn sporen na bij de Venezolaanse bevolking, die steeds meer de zwarte markt wordt ingejaagd. Mensonterende tekorten aan voedsel en jobs gekoppeld aan een forse inflatie, noodzaakt hen om op illegale manieren allerlei zaken de grens over te smokkelen. Niet verrassend, aangezien meer dan tachtig procent er in armoede moet leven, wat maakt dat je als burger niets meer te verliezen hebt behalve je eigen leven. Met de criminaliteit die hierdoor vaker om de hoek komt loeren en binnen het straatbeeld een normaal

fenomeen is geworden, blijven ook protesten niet uit. Velen zien deze acties en samenkomsten op straat als hun enige hoop, een laatste stuip trekking zeg maar, op een democratische inspraak of uitweg om te ontsnappen aan de klauwen van een onderdrukkende dictatuur. Jammer genoeg gebeurt dit echter niet zonder slag of stoot. De demonstraties tussen de tegenstanders van Maduro, oppositiepartijen en hard optredende ordediensten hebben de afgelopen maanden alleen al voor zo'n honderdtal doden gezorgd. Een getal dat hoogstwaarschijnlijk nog zal oplopen, zolang de huidige president er met repressieve hand blijft regeren terwijl hij naar hartenlust de burgerlijke vrijheden en mensenrechten toetakelt.

Politieke crisis

Na een nipte overwinning bij de verkiezingen in 2013 en het alsmare verder wegdwijken van Venezuela, heeft de centrum-rechtse oppositie niets anders geprobeerd dan tegen Nicolás Maduro's bewind in te gaan. Naar aanleiding van de zware nederlaag voor de socialistische partij in 2015, waarbij Maduro zijn meerderheid in het parlement verloor, trachtte ze hem af te zetten door middel van een referendum. De overheid wist deze beslissing uiteindelijk in de doofpot te stoppen, en vanaf dan schijnbaar meer stappen naar een alleenheerschappij te zetten. Zelfs nog vooraleer het nieuwe Assemblée Nationale kon toetreden, werd heel het hooggerechtshof opnieuw benoemd met nieuwe rechters die Maduro's postje veilig moesten (en nog steeds moeten) stellen. Verder dit jaar in maart heeft hij zo ook heel het parlement monddood proberen te maken door de wetgevende taken van de parlementaire verantwoordelijken af te schuiven op het hooggerechtshof. Hiermee legde hij met andere woorden meteen formeel 'de scheiding der machten' aan banden. Onder zware druk en protest heeft hij uiteindelijk deze beslissing

moeten herzien, maar dit belette hem in de maand mei niet om nog een stap verder te gaan. De druppel die de emmer deed overlopen bij de oppositie en op internationaal vlak kwam er bij het voorstel om de grondwet te wijzigen, wat weer een greep van de president was naar meer macht en controle. Ambassadeurs van omliggende buurlanden en overige werden massaal teruggeroepen samen met afkeer vanuit alle uithoeken van de wereld die zich liet horen als reactie op deze inbreuk op de democratische orde en vrijheden.

Slot

Het zag er ooit veelbelovend en vooruitstrevend uit ten opzichte van andere regio's in Latijns-Amerika en de rest van de wereld, maar een socialistische storm gevolgd door een Caracaanse marxist besliste daar anders over. Ze katapulteerde het land regelrecht terug naar het begin van de twintigste eeuw waar toiletpapier tegenwoordig minstens dezelfde waarde als geld zelf heeft gekregen, een pot ketchup overeenstemt met een weekloon en er van het bestaan van antibiotica geen weet is. Infrastructuur en bedrijven die met grond gelijk worden gemaakt, een diepe economische recessie en het recht op vrije meningsuiting en democratie dat iedere dag aanzienlijk wordt ingeperkt, tonen aan dat zowel economie als mens op sterven na dood zijn. Eén belofte zijn ze echter wel nagekomen en moet je onze rode vrienden toch maar meegeven: alle Venezolaanse inwoners zijn nu wel gelijk.

Gelijk arm weliswaar.

Well played Socialism!

Renate Van Wesemael
Ondervoorzitter

ERELEDEN

Graag stellen wij u onze ereleden voor. Dankzij hun gulle bijdrage wordt onze financiële onafhankelijkheid gewaarborgd. Wenst u ook erelid te worden? Dat kan, door €40 over te schrijven naar BE83 3630 4549 0515

Mevr. Els AMPE

Volksvertegenwoordiger Brussels Parlement

Dhr. Franc BOGOVIC

Oud-voorzitter LVSV Nationaal

Dhr. Jelle BOYEN

Ere-bestuurslid

Dhr. Alexander CASIER

Oud-bestuurslid LVSV Brussel en LVSV Nationaal

Dhr. Olivier CUVELIER

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Herman DE CROO

Federaal volksvertegenwoordiger

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Karel DE GUCHT

Europees Commissaris en Minister van Staat

Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV Nationaal

Dhr. Gregory DESCHUYTENEER

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Steven DEVLOO

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Dirk DEVROEY

Professor Huisartsgeneeskunde – VUB

Dhr. Sven GATZ

Vlaams minister Cultuur, Media, Jeugd & Brussel

Mevr. Anne-Sophie KEMPINAIRE

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Guy VANHENGEL

Minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Dhr. Carl VEREECKE

Mevr. Gwendolyn RUTTEN

Partijvoorzitster Open VLD

Dhr. Jasper MAES

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Jitte AKKERMANS

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Florent BAUDEWYNS

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Daerd VANDENBERGEN

Dhr. Ben VAN AVERMAET

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Bart TOMMELEIN

Staatssecretaris van bestrijding sociale fraude,
Privacy en de Noordzee

Dhr. Jan KEMPINAIRE

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Jean Marie DEDECKER

Partijvoorzitter LDD

Dhr. Jean-Jacques DE GUCHT

Fractievoorzitter Senaat Open VLD

Dhr. Guy VANDERSMISSEN

Oud-voorzitter LVSV Brussel

BESTUUR

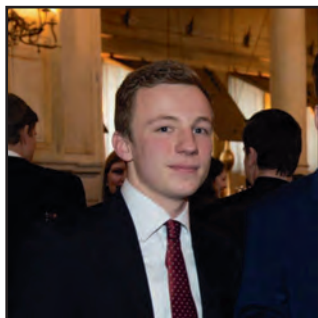
Armel de Schreye
Voorzitter

Dieter Goovaerts
Ondervoorzitter -
Prosenior

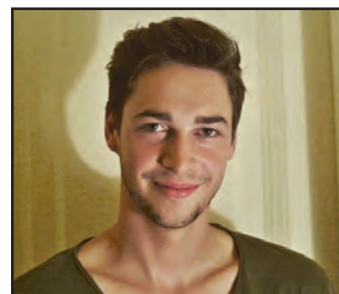
Renate Van
Wesemael
Ondervoorzitter

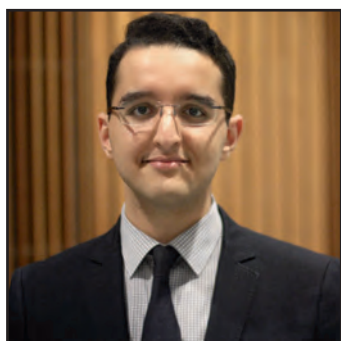
Christophe Janssens
Politiek Secretaris

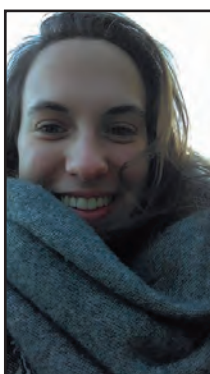
Sophie Lievens
Penningmeester

Fabian Debruyn
Secretaris

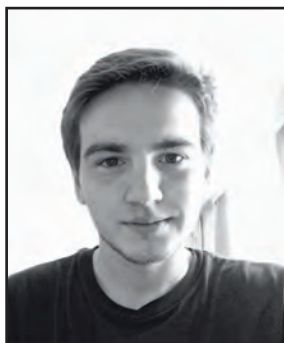
Hamza Serry
Politiek
Commissaris

Kirsten Devlieger
Nationaal
Voorzitter -
Bestuurslid

Kevin Patrik
Straetemans
Hoofdredacteur -
Bestuurslid

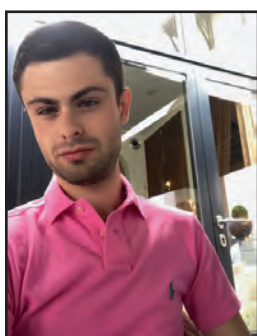
David De Hertogh
Sponsorverantwoordelijke
- Bestuurslid

Céline Verbelen
Bestuurslid

Noam
Vandenbohede
Bestuurslid

Olivier Badert
Bestuurslid

Matthias Rosier
Aspirant -
Bestuurslid

Elias Vangansbeke
Aspirant-Bestuurslid

Driss Cherkaoui
Aspirant-Bestuurslid

Mats Schautteet
Aspirant-Bestuurslid

Arnaud Van
Driessche
Aspirant-Bestuurslid

Constantin Cloquet
Aspirant-
Bestuurslid

Laura Baas
Aspirant-Bestuurslid

Afgelopen jaar heeft LVSV Brussel een hoop nieuwe aspiranten mogen verwelkomen die voor een frisse en vernieuwende wind hebben gezorgd in het bestuur. Voel jij je aangesproken en wil jij ook deel uitmaken van een ambitieuze en succesvolle studentenvereniging? Kom dan gerust eens langs op een van onze volgende activiteiten. Onze bestuursleden heten jou alvast welkom, spreek hen gerust aan!

Liberale Bibliotheek

Sinds enkele jaren legt LVSV Brussel een collectie boeken aan over de liberale ideologie. Om een beschikbaar boek te ontfangen, stuur je gewoon een mailtje naar lvsvbrussel@gmail.com, met de gewenste titel. Je krijgt dan een mail terug met een datum waarop je het boek kan komen afhalen in ons lokaal. Niet-leden dienen een waarborg van €10 te betalen, leden uiteraard niets. Een boek mag je gedurende 21 dagen bijhouden.

Auteur	Titel
Bastiat, Frédéric	Rechtvaardigheid En Solidariteit
Bastiat, Frédéric	The Economics Of Freedom
Bastiat, Frédéric	The Law
Boaz, David (ed.)	The Liberterian Reader
Bussche, Franky & Distelmans, Wim	Een Goede Dood
Butler, Eamonn	Adam Smith – A Primer
Carabini, Louis	Inclined To Liberty
De Gucht, Karel	Vrijheid: Liberalisme In Tijden Van Cholera
De Gucht, Karel & Keukeleire Stephan	De Tijd Wacht Op Niemand
De Gucht, Karel & Streckx, Dirk	Er Zijn Geen Eilanden Meer
De Gucht, Karel & Van Hecke, Johan	Het Einde Der Pilaren: Een Toscaans Gesprek
De Gucht, Karel	De Toekomst Is Vrij
De Gucht, Karel	Pluche. Over De Banalisering Van Extreemrechts
de Salle, Corentin	La Tradition De La liberté 1
de Salle, Corentin	La Tradition De La liberté 2
De Vos, Marc	Ongelijk Maar Fair
Epstein, Richard	Principles For A Free Society
Franken, Leni	Geld Voor Je God
Friedman, Milton	Capitalism And Freedom
Friedman, Milton	Free To Choose
Hans Verboven (red.)	Vlaanderen En Europa: Noodzaak En Grenzen Van Solidariteit
Hayek, Friedrich	Law, Legislation And Liberty
Hayek, Friedrich	The Constitution Of Liberty
Hayek, Friedrich	The Road To Serfdom
Hazlitt, Henry	Economics In One Lesson
Heywood, Andrew	Political Ideologies: An Introduction
Higgs, Robert & Close, Carl	Re-thinking Green
Higgs, Robert & Close, Carl	The Challenge Of Liberty

Lijnen, Nele
 Mill, John Stuart
 Neyts, Freddy

Niccolò Machiavelli
 Niemegeers, Werner
 Nozick, Robert
 Palmer, Tom G.
 Palmer, Tom G.
 Palmer, Tom G.
 Palmer, Tom G.
 Rand, Ayn
 Rand, Ayn
 Read, Leonard
 Rutten, Gwendolyn

Smith, Adam

Smith, Adam
 Tocqueville, Alexis de
 Van de Cloot, Ivan
 Verhofstad, Dirk

von Mises, Ludwig
 von Mises, Ludwig
 Wellings, Richard (ed.)

Win For Life
 On Liberty
 Vrij En Vrank: Columns Van Een Militant Uit De
 Hoofdstad
 Il Principe En Andere Politieke Geschriften
 Vlaktaks
 Anarchy, State And Utopia
 After The Welfare State
 Peace, Love & Liberty
 The Morality Of Capitalism
 Why Liberty
 Atlas Shrugged
 The Fountainhead
 I, Pencil
 De Geëngageerde Burger:
 Inleiding Tot Een Nieuwe Politieke Lente
 An Inquiry Into The Nature And Causes Of The
 Wealth Of Nations
 The Theory Of Moral Sentiments
 Democracy In America - Volume 1
 Roekeloos: Over Banken En Politiek
 Theorieën Over Rechtvaardigheid:
 De John Rawls Lezingen
 Human Action
 Socialism
 A Beginner's Guide to Liberty

LVSV

REDELIJK

ONDOGMATISCH

PROGRESSIEF

LVSV-BRUSSEL.BE